

Καλοκαίρι του '77. Γύρω από την ευρύτερη αυλή του σπιτιού, έπαιζα με την γκριζα TL 125* . Με αυτή με γνώρισε ο Μήτσος. Εκείνος πριν τα '60 εγώ, πριν τα 20. Εκείνος παιδί της Κατοχής, εγώ της Μεταπολίτευσης. Πήγαινα στην ταβέρνα που εργαζόταν και του ανήκε, κατά το ήμισυ, ως επιχείρηση όταν έλειπαν οι “δικοί μου”, όταν βρισκόμαστε άτακτες ώρες με παρέες που θεωρούσαμε ενδιαφέρουσες, ή όταν μας έκανε κέφι.

“Πλακεντία” το όνομα του καταστήματος και οι εποχές ήταν άλλες, πιο μετρημένες, πιο συγκρατημένες. Αν έπρεπε να θυμηθώ κάτι, από τα πιάτα, είναι οι λεπτές μακριές τηγανητές πατάτες, κομμένες πιθανότατα από μηχάνημα, φρέσκες και πάντα νόστιμες, σκέτες ή δίπλα στο εξίσου ενδιαφέρον κοκκινιστό.

Στα τραπεζάκια έξω λοιπόν, με το ήχο από τα βήματα πάνω στο λευκό γαρμπίλι, κάτω από τη σκιά των πεύκων, πρωτογνωριστήκαμε με τον Μήτσο. Εκεί μας πρωτοσερβίρησε με ευγένεια. Κι' ο δρόμος ήταν με ελάχιστη κίνηση και η διασταύρωση χωρίς φανάρια, με μια ησυχία που δεν ξέραμε να εκτιμήσουμε και με μια ανεμελιά που δεν

μπορούσαμε να μετρήσουμε. Όλα σαν ένα μεγαλείο που δεν είχαμε τα εχέγγυα να αναγνωρίσουμε.

Το επόμενο καλοκαίρι άλλαξαν κάποια πράγματα. Το TL έδωσε τη θέση του σε μια Cota 247 "πινακιδάτη" μάλιστα και ο κόσμος έξαφνα σαν να μικραίνει. Το βουνό χαμήλωσε, τα μονοπάτια πλήθαιναν και η αυλή μου πια είχε γίνει ολάκερη η Αττική. Έτσι, τα σκαλοπάτια της "Πλακεντίας" ήταν σαν περίπατος στο να τα αναβαινοκατεβαίνει το γοητευτικά κόκκινο, Ισπανικό δίκυκλο και ο Μήτσος αφού εν πρώτοις παρακολούθησε το σόου με κρεμασμένη την κάτω σιαγόνα, ακολούθως με προσέγγισε προκειμένου να το επαναλαμβάνω από καιρού εις καιρόν έτσι, σαν ατραξιόν του καταστήματος. Δεν του χάλασα το χατήρι, στο τελευταίο σκαλοπάτι έσκαγα και μια σουζα, μύριζε λίγο το ευγενές καμένο λάδι του δίχρονου κινητήρα, κάτι σαν ευτυχία η κατάσταση.

Σαν ήρθε ο χειμώνας και ξεκίνησαν οι νυκτερινές βάρδιες στην εφημερίδα, τις πολύ κρύες ή βροχερές μέρες κι' όταν ήταν διαθέσιμο το όχημα της οικογένειας, συχνά το προτιμούσα καθώς ήταν ταλαιπωρία μόνον το κατέβασμα στο κέντρο, αφού μετά το μεσονύκτιο, που έληγε η βάρδια, οι δρόμοι ήταν άδειοι. Σαν ένα είδος ευχάριστου κλεισίματος της νύκτας, γινόταν μια παράκαμψη όπου με περίμεναν πέντε χιλιόμετρα καθαρού, άδειου δρόμου μέσα στο πευκοδάσος τα οποία τέλειωναν με μια δεξιά πάνω σε ένα γεφύρι όπου και συνήθως δινόταν ένα επικό, ένα γκραν φινάλε.

Μια τέτοια νύκτα λοιπόν, είχε σχολάσει ο Μήτσος από το μεροκάματο και περπατούσε κουρασμένος προς το σπίτι του όταν με πέτυχε στην είσοδο του γεφυριού. Πρέπει να τρόμαξε απ' ότι μπόρεσα στιγμιαία να δω στην έκφραση του και από μια απόπειρα ενστικτώδους σάλτου.

Την άλλη μέρα με έδωσε στεγνά: *"Αχ Κύριε Σταύρο, Πέταγε σου λέω, πέταγε το Mini"*

Ακολούθησαν οι νουθεσίες του προπάτορα, στολισμένες με Γαλλικά τις οποίες σε μεγάλο βαθμό μπορούσα να ακούω χωρίς να αντιδρώ ώστε να συντομεύω τη διαδικασία η οποία ολοκληρωνόταν με κάποια ρήση του τύπου: *"Πρόσεχε ρε μαλακισμένο μην πάρεις κάναν άνθρωπο στο λαιμό σου"*. Εννοείται ότι το περιστατικό σε τίποτα δεν χάλασε τις σχέσεις μου με τον Μήτσο, ο οποίος ενίοτε εξιστορούσε με θαυμασμό στις παρέες (μου) το συμβάν. Έτσι είχε χαραχτεί στη συνείδησή του η εικόνα μου. Περιπετειώδης, χρωματιστή, κάπως επικίνδυνη, ενδεχομένως ολίγον κωλοπαιδίστικη και τελικά διαφορετική. Είπαμε, εκείνος παιδί της Κατοχής, εγώ της

Μεταπολίτευσης.

Πέρασαν πολλά χρόνια. Το βουνό κήκε αλλεπάλληλες φορές. Πολύς πόνος. Απέναντι από την “Πλακεντία” κτίστηκε σχολείο και ακολούθως κλειστό γυμναστήριο.

Η διασταύρωση απέκτησε φωτεινούς σηματοδότες, οι νοτιονατολικές πλαγιές δεν δένδροφυτεύτηκαν αλλά εποικίστηκαν από εκατοντάδες σπίτια, με χιλιάδες αυτοκίνητα, οπότε η κυκλοφορία στους δρόμους πύκνωσε σε επίπεδο ενοχλητικό. Οι πλατείες γέμισαν με κάθε είδους μαγαζί που πουλά ποτά, φαγητά και που συνήθως έλκουν άτομα χωρίς τίποτα ιδιαίτερο (για τούτο κάποια άλλη στιγμή). Τέλος πάντων η ξεχωριστή γοητεία του βουνού χανόταν μαζί με τους τελευταίους θύλακες πρασίνου, ο Μήτσος βγήκε στη σύνταξη, η “Πλακεντία” έκλεισε αφού πρώτα είχε αλλάξει ολοκληρωτικά μορφή, επί τω χείρω, βεβαίως και εγώ ψάχνω ακόμα, όχι με ιδιαίτερη επιτυχία, να βρω γωνιές που έχουν μείνει αναλλοίωτες στο διάβα του χρόνου.

Έτσι, μετά από 33 χρόνια, βρεθήκαμε πάλι, τυχαία με τον Μήτσο λίγα μέτρα πιο πάνω από το γεφύρι που τόσο τον είχα τρομάξει εκείνη τη νύκτα του χειμώνα του '78.

Χαιρετηθήκαμε και γύρισε στο άνθρωπο μου και τον ρώτησε: “*Παραμένει έτσι...*” συνοδεύοντας τις λέξεις με τη χειρονομία περιστροφής του καρπού δίπλα στον κρόταφο. Μιλήσαμε, χαμογελάσαμε, θυμηθήκαμε και έκτοτε ξαναβρεθήκαμε λίγες φορές ακόμα.

Πριν τρεις μέρες, έμαθα για το θάνατό του.

Είναι όπως το έχει πει η Έμιλυ Ντίκινσον: *“Καθένας που χάνουμε παίρνει και ένα κομμάτι από τον εαυτό μας”*

Μπορεί ο Μήτσος να μην ήταν τεράστια φιγούρα στο χρόνο (μου) ή στο χώρο (μου), ήταν όμως ένα κομμάτι.

Άλλο ένα μικρό, αλλά όμορφο κομμάτι που έχασα από μια εικόνα που κάποτε τα είχε όλα και σήμερα σχεδόν άδεια, συνεχίζει να φυλλορροεί .

Άδεια, αναξιοποίητη, κακοποιημένη σε σχέση με το παρελθόν, έχοντας δεχθεί τις λάθος δόσεις του εκσυγχρονισμού, η "Πλακεντία" στις μέρες μας, αποτελεί άλλο ένα δείγμα της ύφεσης.

* Για την ΤΛ και την εποχή της (και), εδώ : moto.stories: Η νοσταλγική ιστορία του ΤΛ - 27 Μαΐου 2013